

Efter lovforslagets § 79 kan indsigelse mod et testaments gyldighed rejses af enhver, som vil arve, hvis testamentet erklæres ugyldigt. Denne bestemmelse gælder også i forhold til udvidede samlevtestamenter.

I *stk. 2* fastslås det, at en fælles bopæl, jf. *stk. 1*, ikke anses for ophørt ved en samlevers midlertidige ophold i anden bolig eller ved ophold i institution.

Samlivet bortfalder selvsagt ikke, fordi de samlevende rejser på ferie hver for sig. Dette vil heller ikke være tilfældet, hvis den ene af parterne i en periode alene opholder sig i hjemmet i weekenderne og i løbet af ugen som følge af sit arbejde bor et andet sted. Det vil dog altid være en konkret vurdering, om der i disse situationer kan antages at foreligge et samliv.

Parterne vil også fortsat blive anset for samlevende, hvis samlivet er ophævet på grund af en af parternes institutionsanbringelse i f.eks. ældrebolig og plejehjem. Dette svarer til, hvad der gælder efter boafgiftsloven, hvor fritagelsen for bo- og tillægsboafgift af arv, jf. § 1, stk. 2, litra d, også gælder for personer, der tidligere har haft fælles bopæl med afdøde i en sammenhængende periode på mindst 2 år, når den fælles bopæl er ophørt alene på grund af institutionsanbringelse, herunder i en ældrebolig. Det er en forudsætning for, at samleveren har arveret, at forholdet mellem parterne stadig består, selvom den fælles bolig er ophørt på grund af institutionsanbringelsen. Dette kan ikke antages at være tilfældet, hvis en samlever efter institutionsanbringelsen har indledt et nyt forhold eller på anden måde klart har tilkendegivet, at forholdet må anses for ophørt.

Ophold væk fra hjemmet som følge af strafafsoning eller aftjening af værnepligt vil i almindelighed heller ikke indebære, at parternes samliv anses for ophørt. I disse tilfælde vil det manglende samliv – ligesom ved institutionsanbringelsen – skyldes en udefra kommende nødvendighed, der normalt ikke vil kunne danne grundlag for en antagelse om, at fraflytningen i virkeligheden var udtryk for en ophævelse af samlivet.

Skyldes adskillelsen derimod den ene samlevers arbejds- eller uddannelsesmæssige forhold, og fører disse forhold til længerevarende adskillelse, kan det være mere tvivlsomt, om man bør anse samlivet for ophørt, suspenderet eller opretholdt i den pågældende periode. Det må afgøres konkret, om adskillelsen i sådanne tilfælde er udtryk for en uoverensstemmelse, eller om den blot er midlertidig. Hvis det bevismæssigt kan lægges til grund, at den blot var midlertidig, kan perioden medregnes i de 2 år.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 15.2.2.3. og 15.3.

Til § 89

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et udvidet samlevtestamente efter lovforslagets § 87 bortfalder, hvis parterne indgår ægteskab med hinanden, eller når en part indgår ægteskab med en tredje person.

Et udvidet samlevtestamente kan indeholde testamentariske bestemmelser, der ikke knytter sig til lovforslagets § 87. Sådanne bestemmelser er ikke omfattet af § 89.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 15.2.2.4. og 15.3.

Til kapitel 14

Kapitlet indeholder regler om ægtefællers adgang til at træffe testamentariske bestemmelser om overtagelse efter vurdering. § 90 angår aktiver, der er fuldstændigt særeje. § 91 angår fællesejaktiver.

Reglerne må ses i sammenhæng med lovforslagets § 50, stk. 3, og § 59. Efter § 50, stk. 3, kan en arvelader, herunder en ægtefælle, som efterlader sig både fælleseje og fuldstændigt særeje, med respekt af ægtefællens rettigheder efter lovforslagets § 11, stk. 1, og § 91, stk. 2, ved testamente bestemme, om en livsarvings ret til tvangsarv skal dækkes af fællesejet eller af særejet. Efter § 59 finder § 50, stk. 3, tilsvarende anvendelse for friarv. Det indebærer, at en ægtefælle, som efterlader sig både fælleseje og fuldstændigt særeje i forhold til alle arvinger kan træffe en sådan bestemmelse.

Til 90

Bestemmelsen fastslår, at en ægtefælle ved testamente kan råde over enkelte genstande inden for sit fuldstændige særeje. Reglen, der alene begrænses af § 11, gælder både for tvangsarv og friarv. Bestemmelsen svarer til den gældende arvelovs § 66, stk. 1.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 16.2. og 16.3.

Til § 91

Bestemmelsen omhandler ægtefællens ret til ved testamente at råde over enkelte genstande, der er fælleseje i boet, og som tilhører den pågældende. Bestemmelsen præciserer og udbygger den gældende arvelovs § 66, stk. 2.

I *stk. 1* fastslås det, at en ægtefælle, som efterlader sig aktiver, der er fælleseje i boet, ved testamente kan råde over genstande, som tilhører den pågældende, og som ligger inden for så stor en del af fællesboet, som ved ægtefællens død falder i arv efter denne.

Stk. 2 indebærer, at ægtefællen kun med den anden ægtefælles samtykke kan testere over en række nærmere angivne fællesejaktiver.